

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. V.
bytem X
adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019, č. j. X, sp. zn. X,
takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019, č. j. X, sp. zn. X (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 25. 3. 2019, č. j. X, sp. zn. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 28. 9. 2018 v 13:49 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, u budovy č. 868, pozemek p. č. 195, v obci Hustopeče (GPS 016°44'24.474" E, 48°56'06.437" N), jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu zákona nezajistil, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem, neboť bylo v uvedenou dobu a na uvedeném místě zjištěno, že předmětné vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T, výrobní číslo 15/0183, používaným bez obsluhy, naměřena rychlost jízdy 65 km/h (po odečtu možné odchylky měření ± 3 km/h); tímto jednáním blíže neustanoveného řidiče byla porušena povinnost stanovená v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidlem žalobce bylo spolehlivě prokázáno výstupní fotodokumentací z měřicího zařízení, které bylo řádně ověřeno. V řízení poté nevystaly pochybnosti, že nastavení rychloměru provedli policisté, kteří jsou k tomu proškoleni, přičemž je měření rychlosti na místech schválených ze strany PČR běžnou součástí plnění jejich služebních povinností.
5. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebylo prokázáno úředním záznamem, ale výstupní fotografií z měřicího zařízení. Skutečnost, že se jedná o originální fotodokumentaci, vyplývá z oznámení přestupku, přičemž nebyla ze strany žalobce ve správním řízení nijak zpochybněna. Podle žalovaného není ve vztahu k nyní projednávané věci podstatné, kdo je vlastníkem měřicího zařízení. Stejně tak se žalovaný ztotožnil s prvostupňovým orgánem v tom, že vozidlo je na výstupní fotodokumentaci zachyceno kvalitně, aniž by vyvstávaly pochybnosti o tom, že měření bylo provedeno správně, resp. v souladu se zákonem a návodem k obsluze. Co se pak týče jednotlivých námitek žalobce, ty byly řádně vypořádány.
6. Na základě dotčených ustanovení zákona o silničním provozu a skutkového stavu věci proto žalovaný dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.

III. Žaloba

7. Žalobce v žalobě namítal, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná, protože nemají oporu ve správním spisu. Správní orgány totiž vycházely z toho, že k nastavení rychloměru došlo ze strany proškolených policistů, aniž by byla tato skutečnost jakkoliv podložena.
8. Stejně tak není součástí spisové dokumentace návod k obsluze daného měřicího zařízení, přestože je na něj správními orgány odkazováno. V tomto směru nelze podle žalobce vycházet z oznámení přestupku, které není způsobilým důkazem a neobsahuje podrobnější údaje ohledně nastavení měřicího zařízení. Žalovaný své závěry přesto založil pouze na skutečnostech vyplývajících z policejní dokumentace.
9. Současně žalobce namítal, že záznam přestupku nemůže být sám o sobě způsobilým důkazem. V této souvislosti zdůraznil, že nebylo prokázáno, zda je pořízená fotografie originálním výstupem z měřicího zařízení, popř. jakým způsobem byla z daného zařízení vygenerována.
10. Za důkazní prostředek pak nelze považovat pouhá procesní rozhodnutí, jak bylo ze strany prvostupňového orgánu uvedeno. Správní orgány navíc nevypořádaly uplatněné námitky žalobce, týkající se autenticity a původu výstupní fotodokumentace, nastavení rychloměru a okolností, kdo je ve skutečnosti jeho vlastníkem.
11. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a na základě skutkového stavu, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Ve vztahu k žalobním námitkám dále žalovaný v podstatě zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu poté navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. K vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou **repliku** ze dne 26. 3. 2020, ve které zejména upozornil na to, že žalovaný v podstatě zkopíroval dotčené části odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by ve svém vyjádření uvedl nové skutečnosti či argumenty. Kromě toho žalobce zdůraznil, že uplatněné námitky byly ze strany žalovaného zjednodušeny. Podle názoru žalobce nelze vycházet z toho, že ve správní řízení bylo postupováno v souladu se zákonem, včetně naplnění požadavku na zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.

V. Řízení před krajským soudem

14. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
15. Krajský soud vyžádal v průběhu řízení správní spisy prvostupňového orgánu a žalovaného. Za účelem projednání žaloby bylo v souladu s ust. 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

nařízeno ústní jednání na den 13. 9. 2021 a proběhlo za účasti žalobce a v omluvené neúčasti zástupce žalovaného. Krajský soud při jednání nejprve označil předmět řízení (přezkum napadeného rozhodnutí) a poté vyslechl přednes žaloby. Dále provedl konstataci spisového materiálu.

16. Ze správního spisu se podává, že jsou v něm založeny standardní listinné podklady vztahující se k předmětnému přestupku (překročení nejvyšší povolené rychlosti), a to zejména oznámení přestupku, záznam přestupku (včetně výstupní fotografie), v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, výpis z karty vozidla RZ: X a Stanovisko PČR – Umístění stacionárních obousměrných měřičů rychlosti v Hustopečích, okr. Břeclav, určení míst měření rychlosti.
17. Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k úhradě určené částky nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Jelikož žalobce na danou výzvu nezareagoval, bylo vydáno usnesení prvostupňového orgánu ze dne 11. 12. 2018, kterým bylo podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odloženo.
18. Následně byl vydán příkaz ze dne 14. 2. 2019, proti kterému žalobce podal v zákonem stanovené lhůtě odpor. V důsledku toho prvostupňový orgán doručil žalobci oznámení o provedení důkazů mimo ústní jednání, které se konalo dne 12. 3. 2019 (viz protokol o provedení dokazování mimo ústní jednání). Po seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce požádal o stanovení lhůty k vyjádření, které bylo následně prvostupňovému orgánu doručeno v písemné formě dne 20. 3. 2019. V tomto vyjádření žalobce vznesl námitky proti neprokázané autenticitě fotografie na záznamu o přestupku a také k tomu, že ve správním spisu není založen návod k obsluze a doloženo vlastnictví k rychloměru.
19. Žalobce k obsahu správního spisu neměl žádné doplňující vyjádření a k výzvě soudu neoznačil žádné návrhy na doplnění dokazování. Proto krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů ve věci přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

20. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Žalobce z více důvodů namítal nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Kromě toho argumentoval tím, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány nevypořádaly všechny námitky, které byly v předcházejícím řízení uplatněny. Krajský soud se tedy nejprve zabýval tím, zda napadené rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí, neboť se jedná o předpoklad jeho věcného přezkumu.
23. V tomto ohledu je vhodné předně zdůraznit, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou rozhodnutí ve věci samé, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo z úřední

povinnosti (*ex officio*), tedy bez ohledu na skutečnost, zda byla žalobcem výslovně namítnuta či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné lze považovat soudní či správní rozhodnutí za předpokladu, že z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se příslušný orgán řídil, resp. proč považoval uplatněné námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat také v tom, že argumentace účastníka řízení je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností případu řádně zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73).

24. Podle názoru krajského soudu nevykazuje napadené rozhodnutí takové nedostatky, které lze podle ustálené judikatury spojovat s vadou nepřezkoumatelnosti. Přestože je napadené rozhodnutí založeno spíše na stručné a věcné argumentaci, z pohledu přezkoumatelnosti podle názoru krajského soudu ob stojí. Předně je nutné zdůraznit, že není povinností správních orgánů reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení, ale musí se vypořádat s obsahem a smyslem jím uplatněné argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48). Současně musí být zohledněno, že správní řízení tvoří jeden vzájemně provázaný celek od jeho zahájení, až po nabytí právní moci rozhodnutí odvolacího orgánu. Vypořádání jednotlivých námitek je proto nutné posuzovat ve vztahu k celému řízení, tedy při zohlednění provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
25. Pokud se jedná o námitky žalobce, které neměly být řádně vypořádány, týkají se mimo jiné původu a autenticity výstupní fotodokumentace. K této námitce se však prvostupňový orgán výslovně vyjadřoval, když v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku uvedl, že se jedná pouze o hypotetické a nepodložené tvrzení žalobce. Ten ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní důkazy či indicie svědčící o tom, že výstupní fotodokumentace byla pořízena nestandardním způsobem, popř. jiným rychloměrem, než který je v ověřovacím listu (ve shodě se záznamem přestupku) jednoznačně označen.
26. Co se pak týče námitky neprokázání řádného nastavení rychloměru proškolenými policisty, krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že rozhodnutí správních orgánů jsou v tomto ohledu na hranici přezkoumatelnosti. V zásadě totiž nelze považovat za způsobilý důkaz pouze oznámení přestupku, pakliže daná skutečnost nevyplývá také z jiných podkladů pro rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).
27. Na druhou stranu je nutné vycházet z toho, že nastavení rychloměru ze strany strážníků obecní policie je naprosto standardním postupem, který není ani v jiných přestupkových řízeních předmětem dokazování, pakliže v tomto ohledu nevystanou důvodné pochybnosti. V souladu s argumentací obou správních orgánů lze pak argumentovat tím, že měření rychlosti a související činnosti jsou běžnou součástí plnění služebních povinností příslušníků obecní policie (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As

- 161/2016-52). Ani případná absence osvědčení o proškolení či jiného dokladu o jeho absolvování by tak neměla za následek zneplatnění provedeného měření rychlosti. Podstatná je skutečnost, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, což lze v zásadě dovozovat nejen z existence systému chybových hlášení, kterým jsou rychloměry běžně vybaveny, ale především z kvality pořízené fotodokumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39). V tomto směru správní orgány v souladu s obsahem správního spisu zdůraznily, že ze záznamu přestupku nevyplývají žádné indicie svědčící o tom, že měření rychlosti proběhlo nesprávně.
28. Žalobce ostatně ve vztahu k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí brojil pouze proti tomu, že nebylo prokázáno, kteří policisté rychloměr nastavili a zda byli za tímto účelem proškoleni. Samotný výsledek měření rychlosti však s odkazem na konkrétní nedostatky nezpochybňoval. Na tom nemůže nic změnit ani namítané neprokázání vlastnictví daného měřicího zařízení. Správní orgány totiž správně vycházely z toho, že se nejedná o okolnost, která by byla bez dalšího relevantní pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek. Ačkoliv pak ověřovací list není ze své podstaty primárně dokladem vlastnictví rychloměru, je veřejnou listinou, u které je pravost a správnost v ní obsažených údajů presumována (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, a ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77).
29. Krajský soud je tedy toho názoru, že správní orgány na jednotlivé a svojí povahou obecně formulované námitky žalobce dostatečně reagovaly. Přestože si lze nepochybně představit podrobnější zdůvodnění, a to například s odkazem na úřední znalost či ustálenou judikaturu, bylo by rušení napadeného rozhodnutí z uvedených důvodů přepjatým formalismem.
30. Co se týče zbývajících žalobních námitek, žalobce na základě obdobné argumentace zpochybňoval zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, a to v kontextu provedeného měření rychlosti. Jak již bylo ze strany zdejšího soudu uvedeno, není v běžně se vyskytujících případech nutné dokazovat, zda a kdy byl rychloměr ze strany konkrétních příslušníků obecní policie nastaven, stejně jako okolnost, zda byli za tímto účelem proškoleni. Pokud se poté jedná o prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je záznam přestupku (včetně výstupní fotografie z rychloměru) spolu s platným ověřovacím listem měřicího zařízení a dalšími součástmi policejní dokumentace běžnou kombinací dostupných důkazů, které jsou za účelem posouzení odpovědnosti za daný druh přestupku využívány.
31. Obdobným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017 – 39: *„Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je při dokazování přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti klíčové, že důkaz o rychlosti vozidla byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů*

jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“

32. K tomu krajský soud dodává, že žalobce v zásadě namítal pouze absenci dokazování původu a autenticity (originality) záznamu přestupku, aniž by uváděl konkrétní skutkové okolnosti, které by o nestandardním pořízení daného podkladu pro rozhodnutí nasvědčovaly. Nezákonnost rozhodnutí správních orgánů proto nelze dovozovat pouze z toho, že na základě hodnocení provedených důkazů, které nebyly věcně zpochybněny, považovaly skutkový stav věci za zjištěný bez důvodných pochybností.
33. Krajskému soudu je dále z jeho vlastní rozhodovací činnosti známo, že příslušné orgány veřejné moci disponují kromě samotných měřících zařízení doprovodnými programy, které umožňují vygenerování výstupní fotodokumentace z rychloměru, aniž by mohlo být do jejich obsahu či jednotlivých dat cíleně zasahováno (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 1. 2021, č. j. 52 A 62/2020-49, nebo rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 2020, č. j. 55 A 5/2019-27).
34. Závěrem krajský soud dodává, že nezákonnost rozhodnutí nelze dovozovat pouze z toho, že prvostupňový orgán označil za důkaz mimo jiné úkony před zahájením řízení (výzva provozovateli vozidla) či procesní rozhodnutí o odložení věci, která úzce souvisí se zákonem zakotvenou subsidiaritou odpovědnosti provozovatele vozidla. Ačkoliv je nelze považovat za důkazy umožňující prokázat spáchání daného druhu přestupku, jsou nepochybně dokladem toho, že správní orgán učinil nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla, což je jedním ze zákonných předpokladů pro zahájení přestupkového řízení vůči provozovateli vozidla. Tímto postupem prvostupňového orgánu navíc nemohlo být do práv žalobce jako obviněného z přestupku nijak zasazeno.

VIII. Závěr a náklady řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

